

Beslutningsforslag nr. B 58. Fremsat den 11. oktober 2001 af Sonja Albrink (CD), Yvonne Herløv Andersen (CD) og Ebbe Kalnæs (CD)

Forslag til folketingsbeslutning

om lempelse af beskatningen ved privat anvendelse af varebiler

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte de nødvendige lovforslag samt foretage de fornødne ændringer af bekendtgørelser, cirkulærer og andre administrative forskrifter med henblik på lempelse af beskatningen ved privat anvendelse af varebiler med udgangspunkt i følgende retningslinjer:

Der fastsættes særlige regler for beskatning af varebiler, som i væsentligt omfang anvendes erhvervmæssigt, og som ikke anses for værende særligt indrettede køretøjer.

Reglerne udformes for varebiler (såkaldte gulpladebiler) med en tilladt totalvægt på ikke over 3 tons samt en nyværdi, som ikke overstiger kr. 300.000, således at skatteyderen i stedet for be-

skatning af fri bil, jf. ligningslovens § 16, stk. 4, kan vælge at lade sig beskátte af den faktisk opgjorte kørsel beregnet med udgangspunkt i takster svarende til de til enhver tid gældende regler for skattefri godtgørelse vedrørende erhvervmæssig befording.

Såfremt der ikke er ført kørebog, fastsættes den private kørsel skønsmæssigt med udgangspunkt i, hvad en gennemsnitlig bruger af bil årligt kører privat (eksklusive kørsel mellem hjem og arbejde) med tillæg af kørsel mellem hjem og arbejde og med fradrag af dokumenteret privat kørsel i andre biler ejet af den erhvervsdrivende.

Ændringerne skal træde i kraft med virkning fra den 1. januar 2002.

Bemærkninger til forslaget

Ved skattereformens ikrafttræden i 1994 ændredes reglerne om beskatning af fri bil fra en beskatning af den faktiske private kørsel til en beskatning af den blotte rådighed over en bil. Beskatningen blev således gjort uafhængig af det faktiske antal privat kørte kilometer, idet intentionen blandt andet var forenkling for dermed at undgå en række skattesager om kørselsregnskab m.v.

Ligningslovens § 16 om beskatning af rådighed over firmabil til privat brug gælder først og fremmest ansatte, men også selvstændige erhvervsdrivende er omfattet af reglerne. Bestemmelsen finder således anvendelse på personligt erhvervsdrivendes biler, når den erhvervsdrivende har valgt at henføre bilen under virksomhedsordningen, men tillige anvender bilen privat.

Med hensyn til biler, som ikke indgår i virksomhedsordningen, men som anvendes både privat og erhvervmæssigt, gælder det, at den erhvervsdrivende har adgang til at fradrage omkostningerne ved bilen til den del af årets omkostninger, der kan henføres til den erhvervmæssige brug. Det sker på baggrund af en opgørelse over de samlede kørte kilometer fordelt på henholdsvis erhvervmæssig og privat kørsel.

Der er imidlertid køretøjer, som ikke umiddelbart anses for omfattet af reglerne om fri bil til rådighed for privat brug. Det gælder f.eks. lastbiler eller andre specialkøretøjer, hvis indretning gør bilen uegnet eller meget lidt egnet til privatbenyttelse. Her kan eksempelvis nævnes lukkede kassevogne med fastmonterede hylder og fastmonteret værktøjsindretning. Benyttelse af disse biler til befordring mellem bopæl og arbejdsplads medfører ikke beskatning af bil til rådighed, men alene bortfald af befodringsfradrag for den pågældende strækning.

Varebiler, som efter deres art og fremtræden kan være anvendelige som alternativ til en privat bil, er derimod omfattet af ligningslovens § 16, stk. 4. Selv om disse biler primært er indrettet til erhvervmæssigt brug, er det altså selve rådigheden, som udløser beskatning. Hvis en ansat eller en person, som anvender virksomhedsordningen, ikke skal beskattes af rådig-

heden over en firmabil, skal vedkommende reelt være afskåret fra at anvende bilen privat.

Beskatning på grundlag af en fast procentdel af bilens værdi har opnået en vis accept i befolkningen i de normale situationer, hvor en arbejdsgiver stiller en almindelig personbil til rådighed for den ansatte. Derimod har det påkaldt sig stigende utilfredshed, at der sker en tilsvarende beskatning af varebiler (såkaldte gulpladebiler) i tilfælde, hvor indehaveren har anskaffet varebilen i virksomhedsordningen eller i et selskab, hvor indehaveren er hovedaktionær og ansat direktør. Et stigende antal håndværkere og andre næringsdrivende, der anvender deres varebil som et dagligt arbejdsredskab, er blevet mødt med et krav om beskatning af fri bil.

At skattemyndighedernes opfattelse tilsyneladende er i overensstemmelse med gældende ret, fremgår af en højesteretsdom fra 11. november 1999 refereret i TfS 1999.919. Sagen angik beskatning af firmabil i en hovedaktionærsituation for indkomståret 1994 og vedrørte en leaset bil på gule plader, som var specialindrettet til skatteyderens arbejde. Der blev statue-ret beskatning efter ligningslovens § 16, og værdien skulle ansættes efter § 16, stk. 4. Værdien skulle derfor medregnes ved opgørelsen af hovedaktionærens skattepligtige indkomst for 1994.

Højesteret lagde til grund, at bilen – trods specialindretningen – var anvendelig som alternativ til privat bil. Et flertal i Højesteret (3 dommere) lagde videre til grund, at bilen var stillet til rådighed af det selskab, skatteyderen selv var direktør i, og som hans ægtefælle var enejer af, at bilen til daglig stod uden for den private bolig, og at skatteyderen ikke havde sandsynliggjort, at bilen ikke var stillet til rådighed for hans private benyttelse.

Et mindretal (2 dommere) fandt ikke, at kørslen i bilen burde udløse beskatning efter ligningslovens § 16, stk. 4. Disse dommere lagde til grund, at der var tale om en leaset bil på gule plader, for hvilken den fulde moms var fradraget, og som skatteyderen således ikke lovligt ville kunne anvende til privat kørsel. Desuden lagde mindretallet vægt på, at skatteyderen var ejer af

en privat bil, og at ægtefællerne efter det oplyste ikke havde brug for to biler til privat kørsel. Endelig lagde mindretallet til grund, at skattemyndighederne under sagen ikke havde sandsynliggjort en formodning om, at bilen var stillet til rådighed for eller benyttet til privat kørsel.

Forslagsstillerne er bekendt med eksempler, hvor skattemyndighederne blandt andet med henvisning til den ovenfor refererede dom statuerer beskatning i henhold til ligningslovens § 16, stk. 4, i sager om varebiler, hvor der ikke er ført kørebog. Dette er sket uanset skatteyderens indsigelser om, at bilernes placering ved boligen havde nøje sammenhæng med, at virksomheden udgår fra boligen, at skatteyderne ejer private personbiler, som har været til rådighed i hele skatteåret, at der ikke er ført kørebog, fordi den erhvervsmæssige kørsel udgør 100 procent, og at skatteyderens private kørsel i varebilerne ville være i strid med momsloven.

Bevisbyrden er tilsyneladende tillagt skatteyderen, eftersom skattemyndighederne ofte uden dokumentation lægger til grund, at varebilen benyttes til privat kørsel. Den eneste mulighed, skatteyderen har for at løfte bevisbyrden, er, såfremt den pågældende erhvervsdrivende kan fremvise et fuldstændigt kørselsregnskab med redegørelse for hele årets kørsel. Dette må efter forslagsstillernes opfattelse karakteriseres som en væsentlig og unødvendig administrativ byrde.

Forslagsstillerne er videre af den opfattelse, at varebiler på gule plader, som er indrettet til anvendelse i virksomhedens drift, ikke har samme nytteværdi i forbindelse med privatkørsel, som hvad der gør sig gældende for personbiler. Med udgangspunkt i det her anførte mener forslagsstillerne, at der behov for rege-lændringer.

Det foreslås derfor, at der indføres en mulighed for at anvende en særregel for varebiler (gulpladebiler),

hvor man efter samme principper som ved beskatning af fri telefon for lønmodtagere indfører en maksimumbeskatning med udgangspunkt i principperne i en i øvrigt fortsat gældende 8.000 km-tommelfingerregel, jf. ligningsvejledning 2000, pkt. A.F.3.4.1 (vedrørende kørselsregnskab i forbindelse med befordringsfradrag), i de situationer, hvor der ikke føres kørebog. Herved tilsigtes en ordning svarende til den af Ligningsrådet indførte i forhold til bilforhandlere, der privat anvender biler, som indgår i virksomhedens varerelager, jf. TFS 2000.702.

Reglerne foreslås ændret på følgende måde:

For varebiler med en tilladt totalvægt på ikke over 3 tons samt en nypris, der ikke overstiger 300.000 kr., kan den erhvervsdrivende i stedet for beskatning af fri bil, jf. ligningslovens § 16, stk. 4, vælge at lade sig beskatte efter følgende regler:

Den private kørsel beskattes med opgjort privat kørsel beregnet med udgangspunkt i takster svarende til de til enhver tid gældende regler for skattefri godtgørelse vedrørende erhvervsmæssig befordring, jf. TSS-cirkulære nr. 2000-39. Satsen kunne derefter med fordel indsættes i TSS-cirkulære om værdiansættelse af forskellige skønsposter for erhvervsdrivende, jf. p.t. TSS-cirkulære 2000-36.

Såfremt der ikke er ført en kørebog, der efter sædvanlige krav hertil kan danne udgangspunkt for, hvor stor en del af kørslen der vedrører den private anvendelse af bilen, eller der ikke kan fremlægges anden form for fyldestgørende dokumentation for den private anvendelse, kan den anvendelse, der skal beskattes som privat, fastsættes skønsmæssigt. Dette bør, medmindre særlige forhold gør sig gældende, ske med udgangspunkt i en gennemsnitsvurdering af »den private normalkørsel« i Danmark årligt med tillæg af kørsel mellem hjem og arbejde og eventuel kørsel til fritidsbolig og med fradrag af dokumenteret privat kørsel i andre biler ejet af den erhvervsdrivende.

Skriftlig fremsættelse

Sonja Albrink (CD):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om lempelse af beskatningen ved privat anvendelse af varebiler.

(Beslutningsforslag nr. B 58).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.